

Илия стоеше като зашеметенъ. Лѣвата му буза пламтѣше. Въ ушитѣ му още звучаха страшнитѣ бащини думи: „Не искамъ да имамъ такъвъ синъ!“

— Никой не ме обича вече! — простена момчето. Прилепи глава въ хладното стъкло на прозореца и загледа къмъ градината.

Следъ проливния дъждъ тази сутринъ, отъ листата на дърветата още се процеждаха едри капки. По небето тъмнѣха тежки облаци. Мжка отново задуши момчето. Вратата е заключена. Баща му е отишълъ на работа. Майка му не иска да види своя синъ. Тя не го обича. Той е самъ, съвсемъ самичъкъ въ свѣта. Никому нѣма да примжнѣе, ако изчезне. Нали затова го заключиха! Не искатъ да го видятъ повече!

И пакъ заплака. Предъ очитѣ му заиграха червени кржгове. Щомъ не го обичатъ, той ще се махне! Може би и да го потърсятъ после, но ще бжде късно...

Отвори прозореца, погледна надолу. Високо е, не може да скочи отъ втория етажъ. Защо да не може! Нали скоро видѣ въ киното, какъ единъ мжжъ избѣга изъ кжщи? Ще завърже като него чаршафа отъ леглото за дрѣжката на прозореца и ще се спустне!

Безъ да се бави, Илия здраво завърза чаршафа. Покачи се на прозореца, залови се за напрѣчната дъска, после за чаршафа и повисна въ въздуха. Уплаши се. Опита се да се върне, но ржцетѣ му се изхлузиха, Полетѣ и падна въ кална локва. Краката му се измокриха, но той бързо се изправи и плахо се огледа. Въ градината бѣ пусто. Никой не го видѣ. А сега? Да бѣга! Колкото се може по-далечъ отъ този домъ, кждето никой не го обича!

Побѣгна на улицата, възви къмъ черквата, а оттамъ нагоре по коларския пжтъ къмъ лозята. Обущата му съвсемъ се измокриха. Гжстата калъ се полепваше по тѣхъ.